

Александър Шемелеков

Да си довършим играта

– Който загуби контраата, носи пиенето! Цепи! – каза Цоло, взе картите и раздаде, като не пропусна крадешком да погледне последната карта от тестето. Върху тънката амбалажна пластмаса бе нарисувано вале спатия.

– Всичко коз! – безапелационно обяви той и светкавично раздаде останалите карти.

– Оп-па! Пак си погледна долната карта! – изчурулика Црак – Дзю, пиши ни играта, тоя не спря да лъже...

– Трай бе, бройлер! – изръмжа Цоло – Стига си ми кудкудякал, да не ти оскубя перушината!

– Хайде де! – Црак се накокошини и изтрака с клон предизвикателно. – Маймуна космата, така ще те... гхъ-ъ!

Но не можа да довърши репликата си, защото Цоло скочи през импровизираната маса и го стисна за шията. Двамата се изтъркаляха на пода. Разхвърча се перушина.

Дзю и Хъс се хвърлиха да ги разтърват.

– Хей, не се правете на идиоти! Да се карате се за някаква си игра! Престанете ви казвам!!! – Дзю застрашително изщрака с отровните си челюсти.

Двамата неохотно се разделиха, но продължиха да фучат и да си разменят свирепи погледи. Цоло изплю един зъб и изпсува. После подреди кашоните, изправи масата и вдигна картите.

– Добре де, – каза той примирително – хайде да си довършим играта. Тая няма да я смятаме.

Хъс седна на един нар и се облегна на стената.

– Не ми се играе повече. – каза той – Само си губим времето. Трябва да предприемем нещо докато не е станало късно.

– Айде-е, пак старата песен. – проточи Цоло – Какво ще предприемеш, бе? Дори скафандър нямаме, а и да имаме...

– Хъс е прав! – намеси се Црак – Сигурно цялата флота на Конфедерацията е вече на крак. Трябва да измислим нещо преди да са ни намерили. Не искам до края на живота си да чукам камъни, още по-малко в рудниците на Вейн Алфа.

– Не разбирам за какво се тръшкате. Живи ли сме – живи сме. В трюма има припаси за цяла колония. Животоподдържащите системи работят. Докато ни намерят ще мине време, а присъдите текат. А ако ни открие някой търговски кораб, ще продадем провизиите и – кой накъдето види. Какво има да се мисли, какво има да се предприема. Най-много нещо да разкаляме терена. Я зарежете тая работа, ами дайте да си

довършим играта!

Никой не му отговори.

– Така. – каза Дзю – Ако сте обърнали внимание, точно когато бяхме набрали скорост за скока и навлизахме в хиперпространството, корабът се разтреса. В същия миг едновременно отказаха системите за контрол и управление, а автоматиката херметизира нашия отсек.

– Изглежда, – обади се Црак – че предните килии и екипажът не са имали нашия късмет...

– Здравсти! – провикна се Цоло – Много ясно, че не са! Иначе отдавна да са тук. Щеше ли капитанът да зареже сто тона първокласна пиячка просто ей така?! Хитрец е бил той, мир на праха му, кой ще заподозре каторжнически кораб на Конфедерацията в контрабанда на уиски. А, това ме подсеща, че пиенето свърши. Отивам долу.

Той стана и тръгна към трюма.

– Тоя маймун е голям досадник! – каза Црак – Има се за много хитър.

– Не му обръщай внимание. – каза Дзю – Та аз мисля, че най-вероятно двигателят на това старо корито се е скапал точно при навлизане в хиперпространството и корпусът се е разделил на две.

– Възможно ли е това? – учудено попита Хъс.

– По принцип не е изключено, – отговори Дзю – макар че досега очевидци не е имало. Хиперпространството винаги е било мътна работа. Което означава, че в момента може да сме на милиони светлинни години извън нашата галактика.

– Следователно – каза Црак – единственият ни шанс е да се опитаме да поправим двигателя. И ако успеем...

Внезапно в коридора задумкаха бързи стъпки. Цоло нахълта задъхан.

– Вие май търсехте причината за аварията? Ето я! – извика той и хвърли на масата един отломък с цвят на печена глина. – Метеор! Направил е хиперпространствения преобразувател на сол.

Хъс взе отломъка и го заразглежда с интерес. Почука го, разклати го и го докосна с раздвоения си език.

– Това не е метеор. – каза той. – Кух е. Мога със сигурност да кажа, че технологията и материалът, от които е направен не са от нашата Галактика. Може би е някакъв контейнер. Ето, вижте, тук има печат с някакви странни знаци. Вероятно запечатва отвора.

Всички се струпаха около него.

– Тогава да го отворим, може да има нещо ценно вътре! – извика

Цоло.

– А ако е нещо опасно?

– Стига бе, я виж колко е стар!

– Чакайте, чакайте! – извика Дзю – Не ви ли се струва, че цялата тази работа започва да намирисва?

– Какво имаш предвид?

– Ами изглежда прекалено е нагласено: става авария в хиперпространството, единствените четирима, които оцеляват, са представители на четирите основни раси в Галактиката. Те са затворници с присъди и нямат голям избор... Появява се и този контейнер... Не се знае откъде е и каква е функцията му. Имам усещането, че сякаш ни е подхвърлен нарочно, за да го отворим.

– Хайде стига с тази параноя, бе! – провикна се Цоло. – Писнало ми е от малки зелени човечета, които се опитват да завладеят света!

– Съгласен съм, – каза Црак – ако някой е толкова напреднал, за да ни завладява, не би прибегнал към толкова идиотски методи. Пък и какво ми пука в края на краищата?

– Мисля, – каза Хъс – че това тук може да е както опасно, така и нещо полезно, но според мене му отдаваме прекалено голямо значение само поради необичайността на ситуацията, в която се намираме. А и Дзю правилно спомена, че нямаме голям избор...

– Трима на един! – извика Цоло – Отваряме го.

– Добре, тогава... – Хъс зачегърта печата с острите си нокти. Зира, родната планета на варунсите, е покрита с обсидиан, затова ноктите им са с почти диамантена твърдост. Скоро се оформи черна конична запушалка. Хъс я подкопа внимателно, а после бавно и предпазливо я изтегли. Откри се странен шестоъгълен отвор. Изведнъж в него се появи ярко сияние. Хъс изсъска и запрати контейнера в коридора.

Мощен взрив скупчи четиримата в ъгъла. Килията се изпълни с гъст черен дим...

...Започнаха да идват на себе си. Пръв от купчината се измъкна Цоло, като кашляше и ругаше с цяло гърло. Със залитане след него се изправиха и останалите. Ципестите крила на Дзю висяха като парцали.

– Какво беше това?

– Вижте! – изкряка Црак с разширени от ужас очи и посочи към коридора.

Сред стелещия се дим, между пода и тавана висеше огромно кълбо, от което струеше непоносимо ярка светлина. Четиримата замръзнаха от изненада. Изведнъж прокънтя глас:

– Ние, Джаллах Велики, приветстваме своите спасители! Какви са вашите желания?

Това не беше интерлинг. Силният глас отекваше болезнено в главите им с многократно ехо.

– Ей, ей, ей! – провикна се Цоло – Говори по-тихо, ако обичаш! Кой си ти и какво искаш от нас?

– Ние, Джаллах Велики, Върховен Джин и Повелител на Всемогъщите Джинове, – сега Гласът бе поносим. – сме Господар на този Свят. Самозванецът Джафар чрез предателство завзе престола Ни и подло заключи Нас и още хиляди верни Джинове в тези трижди проклетни Неутрализатори, – от кълбото излетя ярък лъч, контейнерът избухна в зелени пламъци и изчезна. – а след това нареди да ни разпилеят сред Вечния Мрак. Докато Ние стояхме затворени там, се заклехме да изпълним едно желание на този, който Ни освободи.

Цоло подсвирна.

– Едно желание, казваш?

– Да! – величествено отговори Гласът.

– И ще го изпълниш, така ли? Каквото и да е то?

– Да!! – още по-тържествено отговори Гласът.

– Много добре! Тогава моето желание е да ми изпълниш осемдесет и шест хиляди петстотин и тринадесет желания, като при това се задължаваш да ме осведомиш когато са на привършване.

Кълбото избухна в протуберанси. Гласът прозвуча гневно:

– Злоупотребяваш с търпението Ни, о низша твар! Велики Саваоте, що за малоумни създания са се появили докато ме нямаше?! Питам за последен път: има ли някой от вас конкретно желание?

Хъс пристъпи напред. Роговите люспи на шията му преливаха силната светлина във всички цветове на дъгата.

– Господарю, – каза той кротко – не се гневете. Аз имам едно желание.

– Говори!

– Господарю! – Хъс преглътна от вълнение – Отдадох целия си живот в борба с тиранията на Конфедерацията. Но бунтът ни беше потушен и затова съм тук. Много бих искал... моето желание е да се върна при моите братя, за да помогна на Делото ни да победи.

Настъпи мълчание, само кълбото тихо пропукваше. Хъс чакаше напрегнато.

– Да бъде! – каза Гласът.

От кълбото към Хъс изплющя някакъв разряд и той изчезна.

Цоло и Црак се спогледаха удивено.

Сега Дзю направи крачка напред. Късите му мустачки бяха настърхнали, а антените му неспокойно шаваха.

– Господарю, – каза той – когато станах пират, бях млад и беден. Бързо се прославих със смелите си набези. Губернатори от цялата галактика припадаха, щом чуеха името ми, а с наградата, обявена за главата ми, можеше да се купи цяла планета. Не се срамувам от делата си, защото взимах от богатите и помагах на бедните. Но един спомен гложди душата ми. Веднъж в Порт Тур една жена спаси живота ми. Обещах ѝ, че един ден ще се върна, но не го направих. Единственото ми желание сега е да се върна и да остана завинаги при нея.

– Да бъде! – каза Гласът. Кълбото изплющя и Дзю изчезна.

Колелливо Црак направи крачка напред, но Цоло го дръпна за опашката.

– Къде си тръгнал бе, – прошепна му той – ти акъл имаш ли?! Кой го знае тоя как ги прави тези магии и какви далавери върти!

Црак обаче се отскубна. Той пристъпи смутено, като се олюляваше на тънките си крака.

– Всъщност, – запелтечи той – аз съм един неблагодарен син. Зарях майка си сама във фермата и тръгнах по света да си търся късмета. Не прокопсах, все се събирах с пропаднали типове, които ме докараха до тук. Затова сега искам да се върна у дома, при майка ми, за да възстановя семейния бизнес и да ѝ бъда опора на старини.

След едно лаконично „Да бъде“ Црак също изчезна.

Цоло мълчеше и нервно хапеше устни.

– Е! – подкани го Гласът.

– Какво „е“?

– Твоите приятели са вече там, където пожелаха. Няма ли и ти да поискаш нещо?

– Какво да поискам?

– Ами богатство, власт... Всичко каквото пожелаеш.

– Власт не ми трябва, а богатство... За какво ми е, само ще му треперя покрай тия мошеници, дето се навъдиха напоследък.

– Тогава можеш да избереш нещо друго.

– Какво друго?

– Например, да те върна у дома.

– А-а, не! В Ню Враща не се връщам за нищо на света! Ама и ти откъде се взе... с твоите номера само ни развали карето. Я най-добре ги върни ония тримата – да си доиграем играта.

Кълбото примига.

– Това ли е твоето желание?

– Това ами! Какво друго? Защо да си разваляме компанията – я колко пиене остана, я!

– Да бъде! – проехтя Гласът и кълбото изчезна.

КРАЙ

© Александър Шемелеков

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/960>]